

tečnost rozsudku. V souzeném případě však nepochybil porotní dvůr soudní, nedav dodatkovou otázku, byl by naopak pochybil, kdyby se byl pro ni rozhodl. Poněvadž »střídavé pominutí smyslů« podle § 2 b) tr. zák. předpokládá chorobný stav duševní, vylučující přechodně (střídavě) užívání rozumu a potlačující duševní život a intelekt člověka, bylo by dání otázky dodatkové podle tohoto zákonného ustanovení odůvodněno jen, kdyby podle výsledků řízení bylo tvrzeno nebo aspoň naznačeno, že obžalovaný byl v době spáchání činu stížen pomíjející duševní chorobou, která ho zbavovala užívání rozumu a tudíž přičetnosti. Takové tvrzení se za řízení nevyskytlo; obžalovaný sice udal, že pochází z otce, který onemocněl a zemřel duševní chorobou, že však sám jest úplně zdrav, že trpí od mládí jen ušní chorobou, spojenou s bolestmi hlavy, a občasným zeslabením paměti, udal také, že poslední dvě léta cítil rozrušenost, byl nestálý v práci a zanedbával ji, a že se mu proháněly hlavou myšlenky na motocykl, netvrdil však a ani jinak nevyšlo na jevo, že jest stížen pomíjející duševní chorobou nebo že se u něho vyskytly známky nepřičetnosti a ani jinak za hlavního přelíčení nevyšly na jevo objektivní skutečnosti ani známky, které by na takovou duševní chorobu u obžalovaného poukazovaly. Naopak v protokole o hlavním přelíčení jest konstatováno, že podle osobního dojmu, který činil obžalovaný na soud, jest stěžovatel úplně přičetným a že za trestního řízení nevzešly sebe menší pochybnosti, pokud se týče nevyšly na jevo okolnosti, vzbuzující pochybnost o přičetnosti obžalovaného. Že ušní nemoc obžalovaného a spojené s ní bolesti v hlavě nemohou mít vliv na duševní stav obžalovaného, vysvětlili již soudní znalci lékaři. Že změněná obhajoba obžalovaného v tomto případě nemůže nahraditi nedostatek tvrzení objektivních skutečností, poukazujících na duševní chorobu — ať již trvalou nebo pomíjející — vyplývá již dostatečně z toho, co bylo výše řečeno. Poněvadž v souzeném případě schází podle výsledků porotního líčení základní předpoklad § 2 písm. b) tr. zák., tvrzení pomíjející duševní choroby, vylučující přičetnost, nesměla býti dána porotcům otázka dodatková na tento stav, rušící trestnost. Neodůvodněnou zmatečnou stížností bylo proto zavrhnouti.

Čís. 3277.

Ohlásil-li opravný prostředek obhájce několika obžalovaných za všechny a kromě toho jeden obžalovaný sám, žádaje doručení opisu rozsudku s tím, že si obhájce k provedení opravného prostředku pořídí na své útraty, a soud doručil rozsudek jak onomu obhájci tak tomuto obžalovanému, počíná lhůta k provedení opravného prostředku doručením opisu rozsudku obžalovanému.

(Rozh. ze dne 4. října 1928, Zm II 361/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečnou stížnost generální prokuratury za záštitu zákona právem: Rozsudkem zemského trestního soudu v Brně ze dne 11. dubna 1928, pokud jím byl obžalovaný Alois Č. pro přečin shluknutí podle §§ 283,

284 tr. zák. odsouzen podle § 284 tr. zák. za použití § 260 b) tr. zák. k tuhému vězení na šest týdnů, zostřenému postem každých čtrnáct dní, jakož i usnesením vrchního zemského soudu v Brně ze dne 3. července 1928, jímž bylo odvolání obžalovaného z uvedeného rozsudku odmítnuto, byl porušen zákon v § 284 tr. zák. pokud se týče v § 294 odst. druhý tr. ř.; usnesení odvolacího soudu jakož i rozsudek nalézacího soudu se ve výroku o trestu zrušují a obžalovanému Aloisi Č-ovi vyměřuje se za přečin, jímž byl uznán vinným oním rozsudkem, podle § 284 tr. zák. za použití § 260 b) tr. zák., trest tuhému vězení tří týdnů, zostřený každý týden jedním postem.

D ů v o d y:

Rozsudkem zemského trestního soudu v Brně ze dne 11. dubna 1928 byl obžalovaný Alois Č. uznán vinným přečinem shluknutí podle §§ 283, 284 tr. zák., jehož se dopustil tím, že dne 9. srpna 1927 v B. při shluknutí, které povstalo z jiné příčiny, než z té, pro kterou se sročení stává zločinem, neuposlechl strážce, když tato lidu kázala, by se rozešel, a, vzpíraje se takto, dal se se stráží do vady, a odsouzen za to podle § 284 tr. zák. s použitím § 260 b) tr. zák. k trestu tuhému vězení na šest týdnů, zostřeného postem každých čtrnáct dní nepodmíněně. Obžalovaný Alois Č. ohlásil do rozsudku sice včas i zmateční stížnost i odvolání, zmateční stížnost byla však právoplatným usnesením zemského soudu v Brně ze dne 8. června 1928 zamítnuta. Odvolání obžalovaného bylo pak usnesením mor. slezs. vrchního zemského soudu v Brně z 3. července 1928 odmítnuto s odůvodněním, že odvolání bylo sice včas ohlášeno, ale bylo provedeno opožděně, neboť žádaný opis rozsudku byl obhájci obžalovaného Karlu Š-ovi doručen dne 5. května 1928, provedené odvolání bylo však dáno na poštu teprve 31. května 1928 a při ohlášení odvolání nebyly uvedeny okolnosti, o něž se odvolání opírá (§ 294 odst. druhý tr. ř.). Tímto usnesením vrchního zemského soudu v Brně byl porušen zákon. Podáním ze dne 12. dubna 1928, došlým na soud dne 13. dubna 1928, ohlásil Karel Š., obhájce ve věcech trestních v B., zmateční stížnost do řečeného rozsudku zemského trestního soudu v Brně nejen jménem obžalovaného Aloise Č., nýbrž i jménem ostatních spoluobžalovaných Dominika J-a, Jana P-a, Augustina P-a a Karla M-a. Téhož dne, kdy podání to došlo, dostavil se k soudu obžalovaný Alois Č., ohlásil protokolárně odvolání a žádal za doručení vyhotovení rozsudku, při čemž prohlásil, že si obhájce, který provede opravné prostředky, pořídí na své útraty. Soud první stolice dal pak doručiti vyhotovení rozsudku jak obhájci Karlu Š-ovi tak i obžalovanému Aloisi Č-ovi samému. Z vylíčeného stavu věci vyplývá jednak, že obžalovaný Alois Č. měl zřejmě na mysli, by vyhotovení rozsudku nebylo doručeno jeho dosavadnímu obhájci, nýbrž přímo jemu samému za účelem provedení ohlášených jím opravných prostředků jiným obhájcem, jednak, že soud této žádosti vyhověl tím, že rozsudek dal doručiti jak obhájci Karlu Š-ovi, tak i obžalovanému Č-ovi samému. Z toho však nutno usuzovati, že doručení rozsudku obhájci Karlu Š-ovi stalo se jen za účelem

provedení zmateční stížnosti ohlášené jím jménem ostatních spoluobžalovaných, a že další doručení rozsudku obžalovanému Č-ovi se stalo k vůli provedení opravných prostředků tímto obžalovaným ohlášených. Pak ovšem nemohlo doručení rozsudku Karlu Š-ovi míti pro obžalovaného Č-a právní účinek, obzvláště nemohla začítí od této doby (5. května 1928) běžeti lhůta k provedení opravných prostředků, která mohla začítí teprve dnem, kdy byl opis rozsudku doručen obžalovanému Č-ovi samému, tedy 25. května 1928, a provedení odvolání, které podal dne 1. června 1928 nově zřízený obhájce Č-ův Dr. Jaroslav S. (na poštu dáno dne 31. května 1928) stalo se tedy v zákonné lhůtě. Odmítnutím tohoto odvolání vrchním zemským soudem z důvodu opozděnosti byl tudíž porušen zákon v ustanovení § 284 odst. druhý tr. ř. Než i rozsudkem soudu první stolice byl porušen zákon v ustanovení § 284 tr. zák., pokud byl obžalovaný Alois Č. pro přečin shluknutí dle § 283, 284 tr. zák. odsouzen podle uvedeného § za použití § 260 b) tr. zák. k tuhému vězení šesti týdnů, zostřenému postem každých čtrnáct dnů, ježto zákon ukládá v § 284 tr. zák. na trestný čin, jímž byl obžalovaný uznán vinným, jen trest tuhému vězení jednoho měsíce, takže soud, odsoudiv obžalovaného k trestu přísnějšímu, překročil meze své trestní moci. Bylo proto podle §§ 33, 292 a 479 tr. ř. k zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona jak usnesení odvolacího soudu tak i rozsudek nalézacího soudu ve výroku o trestu jako zákon porušující zrušiti a vyměřiti obžalovanému Č-ovi v mezích § 284 tr. zák. nový trest.

Čís. 3278.

Nutná obrana je přípustná proti bezprávnému útoku i tehdy, když jej osoba napadená ve svých právech podnikla proti rušiteli svých práv mimo meze zákonem dovolené.

Pouhé, třebaš opětovné uhození násadou lopaty přes ramena bez jakýchkoliv následků, jest jen zlým nakládáním ve smyslu § 496 tr. zák., nejvýše útokem na integritu tělesnou, nikoliv útokem proti životu ve smyslu § 2 g) tr. zák.

(Rozh. ze dne 5. října 1928, Zm I 316/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 10. února 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 411 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 9 b) tr. ř. jest napaden právní názor soudu první stolice, že nelze uznati na nutnou obranu jako důvod trestnost skutku vylučující. Přisvědčiti jest sice námitkám zmateční stížnosti potud, že by nutnou obranu obžalovaného nevylučovala okolnost, podle názoru nalézacího soudu rozhodná, že obžalovaný odváděje na